

[Indenrigsministeren]

gere har haft ansættelse eller tilknytning; f. eks. kan en læge ikke udstationeres på et hospital, en bibliotekar ikke udstationeres på et bibliotek osv. Udstationeringsstederne er undergivet et løbende tilsyn fra styrelsen for civil værnepligt for at sikre, at tjenesten udvikles i overensstemmelse med overenskomsten.

Om den sag, der har foranlediget spørgsmålet, kan jeg oplyse, at den pågældende civile værnepligtige har været udstationeret til ligestillingsrådets sekretariat, der er godkendt som udstationeringssted. Udstationeringen har været i overensstemmelse med de gældende regler. Der er intet til hinder for, at en ingeniør kan beskæftige sig med administrativt arbejde, som det er sket i dette tilfælde.

I årene 1977, 1978 og 1979 har henholdsvis ca. 850, 500 og 460 personer aftjent værnepligt som udstationerede.

Spm. nr. 25

Til *økonomiministeren* (9/11 79) af:

Glistrup (FP):

»Vil ministeren meddele sin udførlige bedømmelse af udtalelsen fra professor, dr. polit. Jørgen H. Gelting om, at det danske lønniveau i den sidste snes år er steget henved et halvt hundrede procent i forhold til et sammenvejet og valutakursjusteret gennemsnit af lønniveauerne i de lande, vi konkurrerer med?«

Begrundelse

I den standende debat om økonomisk demokrati er det jo et hovedargument, at lønmodtagerne ikke har noget forspring og derfor skal have kompensation for løntilbageholdenhed ved at få andele i virksomhederne. Det gælder jo såvel ØD efter Anker Jørgensens model som efter den noget lignende Henning Christophersen-model, der blev lanceret på venstres landsmøde den 23. september 1979.

For at vurdere det økonomiske argument er det af betydning at få fastlagt, hvordan det danske lønniveau i grunden forholds-mæssigt har udviklet sig i de senere år. Fremskridtspartiet har mange gange søgt at få dette belyst fra regeringen, men de respektive økonomiministre har – for eksempel i

eftersommeren 1977 – været meget lorne ved at lægge fakta på bordet.

Som murbrækker kan imidlertid nu tjene professor Geltings i spørgsmålet citerede udtalelse, der fandtes i Jyllands-Postens Midtpunkt for den 20. september 1979.

Besvarelse (20/11 79):

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Indledningsvis skal jeg bemærke, at jeg ikke har kendskab til de beregninger, som professor, dr. polit. Jørgen H. Gelting referer til, eller det statistiske grundlag, som de er foretaget på.

Men tager man udgangspunkt i Den svenske Arbejdsgiverforenings publikation »Wages and total labour costs for workers«, kan gives de i tabel 1 anførte tal. Lønnen er opgjort som de samlede – direkte og indirekte – lønomkostninger pr. arbejdstime inden for industrien opgjort i fælles valuta, her omregnet til danske kroner. I Den svenske Arbejdsgiverforenings publikation forefindes oplysninger for stort set samtlige lande til og med 1977. På grundlag af foreliggende internationale kilder er serierne ført frem til 1. halvår 1979. Sammenvejning af lønudviklingen i udlandet er sket med den vægt, hvormed de enkelte lande indgik i den samlede danske udenrigshandel med industrivarer i 1970.

Dette materiale viser, at det danske lønomkostningsniveau siden 1958 i gennemsnit pr. år er steget med 11½–12 pct., mens den tilsvarende gennemsnitlige årlige vækst i udlandet har været 10–10½ pct. Denne forskel i årlig stigningstakt er ensbetydende med, at lønomkostningerne pr. arbejdstime her i landet i alt gennem den sidste snes år er steget 30–35 pct. stærkere end i de lande, vi konkurrerer med. Som det ses af tabellen, er det især U.K. og USA, der i perioden har haft en væsentlig svagere lønudvikling end Danmark målt i fælles valuta. Baggrunden herfor er først og fremmest den kraftige devaluering af såvel pundet som dollaren, der er sket over for omtrent samtlige andre europæiske valutaer, og som hovedsagelig kan henføres til andre forhold end disse landes lønomkostningsniveau. Ser man bort fra de nævnte lande, viser materialet, at der målt i danske kroner stadig er en betydelig spredning i lønstig-